

8. po Trojici – 2.8.2020

Malo by to tak byť...

„Chváľte Hospodina, lebo je dobrý, ospevujte Jeho meno, lebo je to milé! Lebo viem, že Hospodin je veľký a náš Pán je nad všetkých bohov. Všetko, čo sa páčť Hospodinovi, činí na nebi aj na zemi...“ (Ž 135).

Filipským 2:1-4 „Ak je nejaké napomenutie v Kristovi, ak je nejaké povzbudenie lásky, ak je nejaké spoločenstvo Ducha, ak je nejaký súcit a milosrdenstvo, naplňte moju radosť: zmyšľajte rovnako, majte rovnakú lásku, buďte jedna duša a jedna myseľ, nič nerobte z hašterivosti a márnej ťižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba a nehládajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných“.

Malo by to tak byť.... Na základe zaužívaných hodnôt, výchovy, vlastných predstáv, spoločenských zásad a na základe mnohých iných vplyvov, by každý z nás vedel povedať, ako by všetko malo vyzerat'. My, ľudia, sme najväčší odborníci na všetko: vieme, ako by mala vyzerat' politika, vzťahy v zamestnaní, akoby mali vyzerat' rodiny, manželstvá, ako by mali ľudia žiť. **Často však vieme skonštatovať, ako by to malo byť v živote tých druhých, no my sami si niekedy nevieme usporiadať svoj vlastný život.** Pravda je asi taká, že poukazujeme, posudzujeme konanie iných, aby sme odvrátili pozornosť od nášho skazeného života. Radi teda konštatujeme, ako by to naozaj všetko malo byť.

Apoštol Pavol nám nastavuje – ako jednotlivcom aj cirkvi – zrkadlo alebo akýsi obraz tobo, ako by to malo medzi nami vyzerat', ako by sme mali žiť a ako by sme sa mali správať. Slová adresoval cirkevnému zboru v meste Filipis, kde kresťanské spoločenstvo bolo tvorené z rôznorodých ľudí od boháčov až po otrokov, od židov až po pohanov, od vysoko postavených mužov až po nízko postavené ženy. Dosiabnuť v tomto spoločenstve jednotu, nemohlo byť vôbec ľahké, ale Pavol po tejto jednote túži a preto dáva podnet k tomu, aby k nej jednotliví kresťania prispeli. Aby sa však mohla dosiahnuť jednota, musí medzi ľuďmi panovať pokora. A tá sa potom prejaví vzájomnou akceptáciou a spoluprácou.

To, čo ľudia v cirkvi spája, sú 4 zásadné veci:

1. Kresťania majú dávať dôraz na **napomenutie v Kristovi**. Tento preklad nie je veľmi šťastný, pretože v slovenčine v nás evokuje kritiku, ukazovanie prstom alebo posudzovanie. Lepší by bol preklad: „ak je nejaké povzbudenie“ a toto slovo znamená „spoločne prísť a pomôcť, poradiť, podporiť“. Obrovský rozdiel. Rozdiel medzi napomenutím v zmysle: „toto robíš zle“ a povzbudením v zmysle: „ako ti môžem pomôcť“. Ten dôraz je zosilnení spojením „povzbudenie v Kristovi“. Teda to, čo má cirkev, kresťanov a ľudí spájať, je snaha pomôcť, pochopiť, poradiť a to všetko v láske, ktorú má Boh k nám a ktorú nám prejavil v Ježišovi Kristovi.

Aby nastala medzi nami jednota, namiesto karhania, napomínania a ohovárania, **by sme sa mali spolu stretávať a snažiť sa jeden druhého pochopiť, podporiť ho a pomôcť mu.** A ak nevieme pomôcť, aspoň keby sme neublížovali tým, že sa navzájom posudzujeme.

2. Kresťania majú dávať dôraz na **povzbudenie lásky**. To slovo „povzbudenie“ alebo „potešenie“ si môžeme aj reálne predstaviť. Je to ako keď k niekomu prídete a do ucha mu zasepkáte, že ho máte radi, že pri ňom stojíte, že vám na ňom záleží, že sa na vás môže obrátiť v prípade potreby. To nie je len také potľapkanie po pleci s vyslovením klasických a otrepaných fráz v zmysle „neboj, bude dobre“. Je to sklonenie sa k človeku. Toto potešenie lásky sa deje v blízkosti, v intímnej vzdialenosti, kedy človek počuje biť srdce toho druhého, kedy počuje jeho dych a preniká do hĺbky jeho duše so všetkými jej bolesťami a radosťami. Teda to, čo má cirkev a kresťanov spájať je snaha priblížiť sa k tomu druhému tak, že uvidíme všetko jeho očami a pochopíme jeho život. Znamená to objasniť toho druhého tak, ako keď sa márnratný syn vrátil domov a otec ho hneď vzal do náručia.

Aby medzi nami nastala jednota, **mali by sme prestať používať frázy alebo pristupovať k iným s predsudkami či z bezpečnej vzdialenosti karhať blížneho. Ale mali by sme sa jeden druhým „zašpiniť“.** Ak chceme totiž blížnemu pomôcť, musíme často vstúpiť do tej jeho špiny a vytiahnuť ho von. A ako to nedokážeme, možno by niekedy stačilo iba objatie.

3. Kresťania majú dávať dôraz na **spoločenstvo Ducha**. Spoločenstvo znamená spoluúčasť veriacich na večnom živote. Ten nám privlastňuje práve Duch svätý, ktorý prebýva v každom z nás. My si navzájom nie sme všetci sympatickí, nie sme všetci najlepší kamaráti ani nemáme na všetko rovnaký názor, každý z nás je totálne odlišný, ale je tu niečo, čo nás všetkých spája. To, čo máme všetci spoločné, ale čo je mimo nás. V každom spoločenstve môže dôjsť k problémom, ale v cirkvi by sme si mali uvedomiť, že máme spoločný cieľ a záujem a to je život s Pánom Bohom, nielen teraz a tu, ale najmä vo večnosti. Pri všetkých sporoch by sme si mali teda položiť otázku, či tým ako sa k sebe správame alebo ako riešime dané spory, žijeme večnosť. To, čo má cirkev a kresťanov spájať je cesta a cieľ v nebeskom domove. Jeden druhého by sme mali k tomu cieľu viesť a povzbudzovať sa navzájom v kráčaní s Pánom Bohom, s Kristom.

Aby medzi nami vládla jednota, **mali by sme si uvedomovať, že v cirkvi, vedľa nás, kráča Božie dieťa, spolubrat a spolusestra, že takto spolu raz budeme vo večnosti, ku ktorej spejeme.** To, čo nás spája teda nie je z nás, ale je to večný život ako dar od Pána Boha realizovaný skrze Pána Ježiša Krista. Na to by sme nemali zabúdať.

4. Kresťania majú dávať dôraz na **súcit a zľutovanie**. Súcit a zľutovanie sú výrazy, ktoré sa v Písme používajú najčastejšie pri opise vzťahu Pána Boha k nám. Možno by sme ich mohli zhrnúť do výrazu „milosť“. Súcit – to nie sú slová poľutovania alebo vyjadrenie sústrasti, je to priblíženie sa k človeku, napriek jeho postojom či pocitom. Je to uvedomenie si toho, aké bremená musí blížny niesť a zároveň je to krok k tomu, že mu to bremeno pomôžeme niesť. Pán Boh má voči nám taký postoj súcitu, že nám tie bremená celkom vzal a niesol ich na drevo kríža za nás. My vo vzťahu k blížnym stačí ak vezmeme jednu časť bremena a prenesieme ho spolu. Zľutovanie – to nie je ako keď hodíte bezdomovcovi mincu a máte pocit, že ste sa nad ním zľutovali, lebo je na tom horšie ako vy. Je to uvedomenie si toho, ako hlboko – z rôznych dôvodov – človek klesol, ale my nad ním nezlomíme palicu, dokážeme ho nanovo akceptovať a ponúknuť mu novú šancu v odpustení a nádeji.

Aby medzi nami vládla jednota, **mali by sme sa dokázať vcítiť do prežívania toho druhého**, nevynášať nad ním súdy, ale obuť si na chvíľu jeho topánky, aby sme vedeli, prečo sa práve tak zachoval. **Mali by sme prejavíť zľutovanie, odpustenie, nádej, nemali by sme zatvárať dvere pred tým, kto zhrešil**, ale radšej by sme mu mali pomôcť nájsť východisko v Pánovi Ježišovi Kristovi. A ak to nemôžeme urobiť, aspoň keby sme nad ním nelámali palicu.

Ak by sme uplatňovali tieto 4 zásady, vytvorili by sme medzi sebou jednotu. Tá pramení z pokory a z hľadania dobra pre tých druhých. Kiežby sme to dokázali a hľadali to, čo nás spája a navzájom si pomáhali a nie ubližovali, hoci to niekedy znamená ponížiť sa. Dobrým príkladom je nám v tom Pán Ježiš Kristus. Amen.